Van Vlaams Naar Vreemd

Over identiteit, verandering en de toekomst van een Vlaanderen dat zichzelf dreigt te verliezen door de islamisering.

Dennis Baeten

2026

Colofon

Titel: Van Vlaams Naar Vreemd
Ondertitel: Over identiteit, verandering en de toekomst van een Vlaanderen dat zichzelf dreigt te verliezen door de islamisering

Auteur: Dennis Baeten
Omslagontwerp: [Naam van de ontwerper]
Eerste druk: 2026

© 2026 Dennis Baeten.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

Dit werk is met de grootste zorgvuldigheid samengesteld. De auteur en de uitgever aanvaarden echter geen enkele aansprakelijkheid voor eventuele schade die voortvloeit uit eventuele fouten of onvolledigheden in deze uitgave.

Inhoudsopgave

- **Hoofdstuk 1:** De sluipende metamorfose van de metropool
- **Hoofdstuk 2:** De breuklijnen van de multiculturele doctrine
- **Hoofdstuk 3:** De demografische aardverschuiving in de wijken
- **Hoofdstuk 4:** De uitholling van de Vlaamse identiteit en cultuurwaarden
- **Hoofdstuk 5:** De segregatie van de openbare ruimte
- **Hoofdstuk 6:** De psychosociale druk op de oorspronkelijke bevolking
- **Hoofdstuk 7:** De rouw om een verdwenen thuisland
- **Hoofdstuk 8:** De institutionalisering van de islamitische orthodoxie

- **Hoofdstuk 9:** Het verlies van de straat en de politionele onmacht
- **Hoofdstuk 10:** De ivoren toren en de politieke oogkleppen
- **Hoofdstuk 11:** De drugsoorlog en de verwevenheid met radicalisering
- **Hoofdstuk 12:** De ruimtelijke metamorfose en de fysieke verloedering van de metropool
- **Hoofdstuk 13:** De censuur op het vrije woord en de intellectuele capitulatie van de media
- **Hoofdstuk 14:** De demografische verschuivingen en de wetmatigheden van de parallelle maatschappij
- **Hoofdstuk 15:** Het uur van de waarheid: De definitieve breuklijn

Hoofdstuk 1: De demografische en culturele verschuiving in Antwerpen

Antwerpen is historisch gezien altijd een levendige stad geweest, een strategisch knooppunt van wereldwijde handel, maritieme trots en culturele bloei.
Wie door de eeuwenoude straten rond de Grote Markt, langs de historische gildehuizen of over de Keyserlei wandelt, ziet de tastbare sporen van een rijk, zelfbewust en diepverworteld Vlaams verleden.
Het is een stad die groot is geworden door haar eigenzinnigheid, haar noeste arbeidsethos en haar onmiskenbare identiteit als economische motor van de Lage Landen. Generaties lang werd de cultuur hier gevormd door een unieke mix van volkse warmte, bourgondische levensgenot en een diepe verbondenheid met de eigen grond en tradities.
De stad ademde een vanzelfsprekende continuïteit, waarin het verleden naadloos overliep in het heden.
De afgelopen decennia is er echter een sluimerende, maar uiterst ingrijpende verandering op gang gekomen die de uiterlijke en innerlijke identiteit van de metropool fundamenteel heeft getransformeerd.
Wat in de tweede helft van de twintigste eeuw begon als

kleinschalige en strikt gereguleerde arbeidsmigratie in specifieke industriële wijken, is in de eenentwintigste eeuw uitgegroeid tot een demografische aardverschuiving. Deze transitie heeft de traditionele Vlaamse cultuur en de westerse levenswijze stelselmatig naar de marge verdrongen, waardoor de fundamenten van de stedelijke samenleving trillen op hun grondvesten.

Om de ware omvang van deze transformatie te begrijpen, moeten we terugkijken naar de wortels van de migratiestromen die vanaf de jaren zestig en zeventig op gang kwamen. Aanvankelijk kwamen gastarbeiders om tijdelijk de tekorten op de arbeidsmarkt op te vullen, met name in de zware industrie en de haven. De algemene verwachting, zowel bij de overheid als bij de migranten zelf, was dat deze aanwezigheid van tijdelijke aard zou zijn. Het beleid was destijds nagenoeg onbestaand, omdat men ervan uitging dat deze groepen uiteindelijk zouden terugkeren naar hun landen van herkomst. Toen in de jaren tachtig gezinshereniging de norm werd, veranderde de dynamiek echter radicaal. Wat een tijdelijk economisch hulpmiddel had moeten zijn, transformeerde in een permanente vestigingskolonisatie. De overheid, destijds al verblind door een naïef geloof in automatische aanpassing, verzuimde om strikte integratievoorwaarden te stellen.

Hierdoor kregen geïsoleerde gemeenschappen de ruimte om te groeien zonder ooit de noodzaak te voelen om de cultuur, de taal of de waarden van hun gastland echt te omarmen. Het resultaat van decennia van dit falende en wegkijkende beleid is vandaag de dag in elk aspect van de stad voelbaar.

Wijken zoals Borgerhout, Antwerpen-Noord, de Seefhoek, het Kiel en de uitgestrekte omgeving rond de Turnhoutsebaan zijn het epicentrum geworden van deze demografische omwenteling. De oorspronkelijke bewoners, die er generaties lang woonden, hun kinderen naar de lokale parochiescholen stuurden, hun buurtwinkels uitbaatten en het sociale cement van de gemeenschap vormden, zijn in opeenvolgende golven weggetrokken. Deze zogenaamde 'witte vlucht' was geen toevallig organisch proces of een luxekeuze, maar het directe en bittere gevolg van een veranderende leefomgeving waarin men zich stap voor stap minder thuis, minder begrepen en minder veilig voelde. Wanneer de vertrouwde slager sluit en er een halalzaak voor in de plaats komt, wanneer de buren de taal niet meer spreken en wanneer de lokale tradities worden weggegooid, verliest een mens zijn ankers. In hun plaats is een straatbeeld gekomen waarin de traditionele identiteit niet alleen naar de achtergrond is verschoven, maar op veel plekken nagenoeg volledig is uitgewist.

De toenemende islamisering is hier geen abstract statistisch gegeven uit academische rapporten of beleidsnota's; het is een dagelijkse, visuele, hoorbare en tastbare realiteit die de publieke ruimte claimt, herdefinieert en agressief naar haar hand zet.

Wie vandaag de dag door bepaalde Antwerpse winkelstraten loopt, waant zich al lang niet meer in de grootste stad van Vlaanderen. Het is een zintuiglijke ervaring die abrupt en gewelddadig breekt met alles wat deze regio historisch en cultureel heeft gevormd. De traditionele Vlaamse bakkers waar men zijn brood en patisserie haalde, de lokale slagers die generaties lang ambachtelijke producten leverden, de vertrouwde volkscafés waar buurtbewoners na de werkuren lief en leed deelden zijn nagenoeg allemaal uit het straatbeeld aan het verdwijnen. Ze maken plaats voor een opvallende, eenvormige monocultuur van halalzaken, nachtwinkels, shishabars, vishandels met uitsluitend Arabische opschriften en islamitische boekhandels waar religieuze literatuur wordt verkocht die haaks staat op de westerse verlichtingswaarden. De economische structuur van deze wijken is daardoor fundamenteel veranderd; ze bedient niet langer de brede stedelijke gemeenschap, maar functioneert als een toeleveringsketen voor een specifieke, religieus geïsoleerde doelgroep.

Zelfs de westerse commerciële ketens passen hun aanbod aan om te overleven, waardoor de oorspronkelijke cultuur ook via de commercie steeds verder wordt gemarginaliseerd.

Dit proces van culturele vervanging reflecteert zich eveneens in de kledingvoorschriften die het straatbeeld inmiddels domineren. Waar de hoofddoek dertig jaar geleden nog een zeldzame uitzondering was, bepaalt de hidjab, en in toenemende mate de conservatieve abaya of zelfs de gezichtsbedekkende nikab, het visuele domein in grote delen van de stad. Het is een uiting van een religieuze orthodoxie die zich niet langer in de privésfeer afspeelt, maar zich bewust en politiek-maatschappelijk afzet tegen de westerse moderniteit en secularisatie. Het dragen van deze kledingstukken is vaak geen vrije keuze, zoals linkse sociologen graag beweren, maar het resultaat van een verstikkende sociale druk binnen de gemeenschap zelf. Jonge meisjes worden al op vroege leeftijd ingesnoerd in religieuze dogma's, waarmee een duidelijke streep wordt getrokken tussen de 'zuiveren' en de 'onzuiveren'. Deze culturele verschuiving gaat echter veel verder dan louter uiterlijkheden en consumptiepatronen; het beïnvloedt de fundamentele sociale dynamiek en de dagelijkse omgangsvormen tussen mensen.

De publieke ruimte, die in de Europese traditie altijd een neutrale, seculiere en gedeelde plek is geweest waar man en vrouw als absolute gelijken naast elkaar bewegen, raakt in deze wijken in sneltreinvaart gesegregeerd. Op de terrassen van de vele theehuizen en shishabars zitten uitsluitend mannen. Vrouwen, en met name jonge Vlaamse vrouwen, voelen de loodzware blikken van sociale controle en afkeuring wanneer zij zich zonder mannelijke begeleiding of in westerse kleding door deze straten begeven. De straat is niet langer een vrije stroom van passanten, maar een territorium geworden waar ongeschreven, patriarchale wetten gelden. In bepaalde buurten claimt een assertieve religieuze cultuur de morele hegemonie, waardoor de oorspronkelijke Vlaming stap voor stap wordt gereduceerd tot een tweederangsburger die zich moet schikken naar de grillen van de meerderheid. Het is een vorm van omgekeerde kolonisatie, waarbij de gastcultuur de wetten voorschrijft aan de oorspronkelijke bevolking, gesteund door het oorverdovende stilzwijgen van de politieke elite.

Nergens worden de langetermijngevolgen van deze demografische omwenteling scherper en pijnlijker zichtbaar dan in de Antwerpse klaslokalen. Scholen, die ooit fungeerden als de motoren van Vlaamse intellectuele

vooruitgang en gedeelde culturele socialisatie, zijn getransformeerd tot de frontlinie van deze identiteitscrisis.

In tal van stedelijke basisscholen en middelbare instellingen in de Antwerpse rand en kern is het percentage kinderen met een migratieachtergrond gestegen naar tachtig, negentig of in sommige gevallen zelfs honderd procent. Het Nederlands is er op de speelplaats al lang niet meer de voertaal; het is vervangen door een mengelmoes van straattaal, Arabisch en Turks. Dit heeft desastreuze gevolgen voor de kwaliteit van het onderwijs en de overdracht van onze cultuur. Het taalniveau daalt schrikbarend, omdat leerkrachten een groot deel van hun tijd moeten besteden aan het bijspijkeren van de basiskennis van het Nederlands, in plaats van aan de eigenlijke leerstof. De lat wordt stelselmatig lager gelegd om de statistieken kunstmatig hoog te houden, met alle gevolgen van dien voor de toekomst van onze kenniseconomie.

Bovendien worden leerkrachten dagelijks geconfronteerd met een diepe, ideologische onwil om westerse waarden en wetenschappelijke feiten te accepteren. Discussies over de evolutietheorie, de gelijkheid van man en vrouw, of historische gebeurtenissen zoals de Holocaust worden in de klas steeds vaker bemoeilijkt of ronduit onmogelijk gemaakt door religieuze dogma's die van thuis uit zijn meegegeven. Het gezag van de leraar, traditioneel een

hoeksteen van ons onderwijs, wordt openlijk betwist wanneer de leerstof botst met wat er in de moskee of aan de keukentafel wordt verkondigd.
De druk op niet-islamitische leerlingen en dikwijls ook op gematigde moslimkinderen die zich simpelweg willen aanpassen is enorm. Wie tijdens de ramadan een brooddoos opent, geen hoofddoek draagt of niet deelneemt aan het vrijdaggebed, wordt blootgesteld aan uitsluiting, pesterijen en intimidatie. In plaats van dat de school een plek is waar nieuwkomers integreren in de Vlaamse samenleving, fungeert de onderwijsomgeving vandaag de dag steeds vaker als een katalysator voor verdere islamisering, waarbij de weinige overgebleven Vlaamse kinderen zich psychologisch en sociaal moeten aanpassen aan de normen van de agressieve meerderheid om simpelweg te overleven.

Voor de overgebleven oorspronkelijke bewoners in deze getransformeerde wijken heeft deze transitie diepe, onherstelbare psychologische wonden geslagen. Het gevoel van diepe ontheemding vindt hier niet plaats door verre reizen te maken, maar door simpelweg in je eigen vertrouwde woning te blijven zitten terwijl de wereld net buiten je voordeur ingrijpend en onherkenbaar verandert. Ouderen die al hun hele leven in dezelfde straat wonen, zien hun vertrouwde sociale netwerk als zand door hun vingers glippen. Hun vrienden zijn overleden of weggetrokken, en de nieuwe buren tonen geen enkele

interesse in contact of gemeenschapszin. De taal die zij horen wanneer zij hun vuilnis buitenzetten of naar de tramhalte wandelen, is een taal die ze niet begrijpen en die hen uitsluit van het openbare leven. Buurtfeesten, kerstmarkten en lokale tradities die vroeger de buurt verbonden, zijn stilletjes aan weggesaneerd of vervangen door halalvriendelijke alternatieven om de 'gevoeligheden' van de nieuwe bewoners maar niet te kwetsen.

Er ontstaat hierdoor een diepe, verstikkende eenzaamheid en een gevoel van totale politieke en maatschappelijke verlatenheid. Het besef dat de cultuur waarin men is opgegroeid met haar specifieke omgangsvormen, beleefdheidsregels, humor en gedeelde geschiedenis door de nieuwe meerderheid niet alleen wordt genegeerd, maar dikwijls met actieve minachting wordt bekeken, zorgt voor een stille achteruitgang van het maatschappelijk welzijn. De vanzelfsprekende sociale controle en de onderlinge solidariteit die een buurt leefbaar en warm houden, hebben plaatsgemaakt voor achterdocht, diepe vervreemding en een permanente staat van mentale alertheid. Men leeft als een vreemdeling in eigen land, omringd door een cultuur die de hare niet is en die haar waarden openlijk verwerpt.

Gedurende tientallen jaren hebben opeenvolgende beleidsmakers, progressieve sociologen en politieke partijen de gevaarlijke en naïeve illusie gewekt dat deze demografische groei een tijdelijk transitiefenomeen was. Men suste de bezorgde bevolking met de holle belofte dat dit door middel van gulle subsidies, inburgeringscursussen, diversiteitsplannen en 'sociaal-culturele dialoog' vanzelf zou oplossen in een harmonieuze, multiculturele smeltkroes. Men ging er vanuit dat nieuwkomers de westerse verworvenheden van democratie, individuele vrijheid en de strikte scheiding van kerk en staat automatisch zouden omarmen zodra ze hier economische welvaart genoten. De harde realiteit in de Antwerpse praktijk laat vandaag de dag het exacte tegendeel zien: de actieve, bewuste en doelgerichte opbouw van wijdverbrede parallelle samenlevingen. Binnen deze gemeenschappen gelden niet de wetten, normen en waarden van de Vlaamse rechtsstaat als het hoogste morele en juridische kompas, maar de religieuze dogma's en wetten van de islamitische traditie.

Wanneer een migratiepopulatie een kritische massa bereikt en de absolute demografische overhand krijgt binnen specifieke stedelijke gebieden, verdwijnt elke prikkel, noodzaak of maatschappelijke druk tot aanpassing aan de gastcultuur. Waarom zou men zich

immers integreren in een samenleving waarvan men de fundamenten fundamenteel afwijst, als de eigen cultuur en religie de directe leefomgeving al volledig domineren? Het resultaat is een parallelle infrastructuur die volledig zelfvoorzienend, gesloten en ondoordringbaar is voor buitenstaanders. Dit uit zich in informele religieuze rechtspraak via sharia-achtige arbitragecommissies die buiten de officiële Belgische rechtbanken om geschillen beslechten, de oprichting van eigen informele en ongecontroleerde Koranscholen, en een gesloten economische structuur waarin kapitaal voornamelijk binnen de eigen gemeenschap circuleert en wordt geïnvesteerd. De oorspronkelijke Vlaamse cultuur en de westerse manier van leven worden door deze parallelle structuren niet gezien als een verrijking, maar als een moreel decadente en inferieure realiteit die moet worden gemeden, bestreden of op termijn volledig vervangen. Het is deze diepe, structurele segregatie en culturele afwijzing die de ideale, vruchtbare voedingsbodem vormt voor de acute maatschappelijke problemen, de verharding op straat en de diepe achteruitgang van de openbare veiligheid die in de volgende hoofdstukken minutieus en ongezouten zullen worden geanalyseerd.

Hoofdstuk 2: Veiligheid onder druk

De afbraak van een samenleving begint bijna altijd bij het verdwijnen van de meest fundamentele pijler van de rechtsstaat: de openbare veiligheid. Een bloeiende cultuur en een levendige gemeenschap kunnen immers alleen bestaan wanneer de burgers erin kunnen vertrouwen dat hun fysieke integriteit beschermd wordt door de overheid. In Antwerpen is dat diepe basisvertrouwen de afgelopen jaren echter stelselmatig en genadeloos verbrijzeld. Wat ooit een trotse metropool was waar men 's avonds laat met een gerust hart door de parken of langs de Scheldekaaien kon wandelen, is veranderd in een arena van onvoorspelbaar geweld, territoriale conflicten en een diepgevoelde wetteloosheid. De verharding van het straatbeeld is geen geleidelijk proces meer dat zich in de marge afspeelt, maar een dagelijkse realiteit die zich met fysieke en psychologische brutaliteit opdringt aan de gewone burger. Waar criminaliteit vroeger het domein was van het verborgene, treedt zij vandaag de dag onomwonden op de voorgrond. De toename van het aantal steek- en

schietpartijen in de Antwerpse wijken vormt de bloedige bekroning van een samenleving die de controle over haar eigen straten is kwijtgeraakt.

Wie de stadsstatistieken en de dagelijkse nieuwsberichten analyseert, ziet een schrikbarende verschuiving in de aard en de intensiteit van het geweld. Incidenten die twintig jaar geleden nog het landelijke nieuws zouden halen vanwege hun uitzonderlijke wreedheid, worden nu bijna routineus afgedaan als alledaagse feiten. In buurten als Borgerhout en Antwerpen-Noord zijn afrekeningen op klaarlichte dag, waarbij automatische vuurwapens niet worden geschuwd, geen zeldzaamheid meer. De traditionele criminaliteit heeft plaatsgemaakt voor een meedogenloze straatcultuur waarin de drempel om een wapen te trekken angstaanjagend laag is geworden. Het dragen van messen onder jongeren is in bepaalde subculturen verheven tot een statussymbool, een uiting van misplaatste viriliteit en een harde noodzaak binnen de destructieve wetten van de straat. Conflicten die vroeger met woorden of in het uiterste geval met de vuist werden beslecht, escaleren nu in een oogwenk tot levensbedreigende incidenten. Deze dynamiek is onlosmakelijk verbonden met de groei van parallelle samenlevingen, waar het gezag van de politie en de wetten van de Belgische rechtsstaat openlijk worden veracht en vervangen door een cultuur van tribale eer, snelle status en pure intimidatie.